

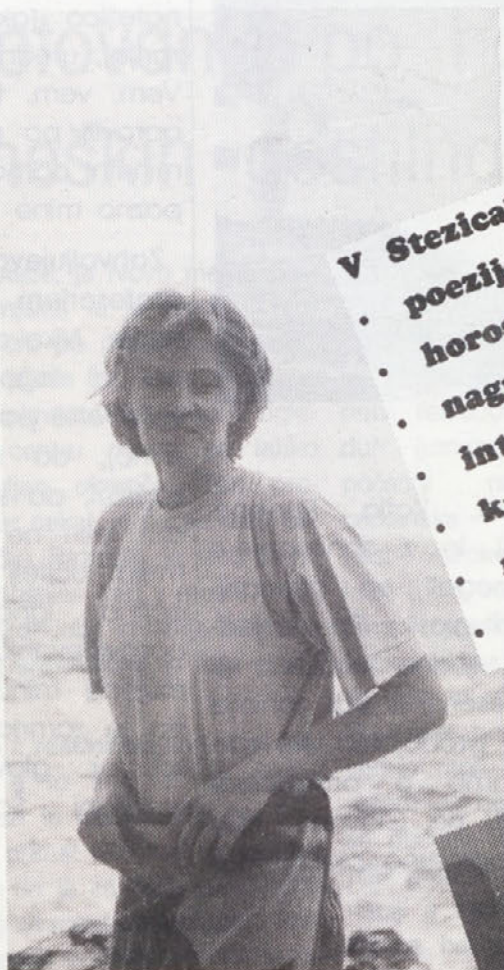
50

stezice

LETO 1989/90

ŠTEVILKA 3

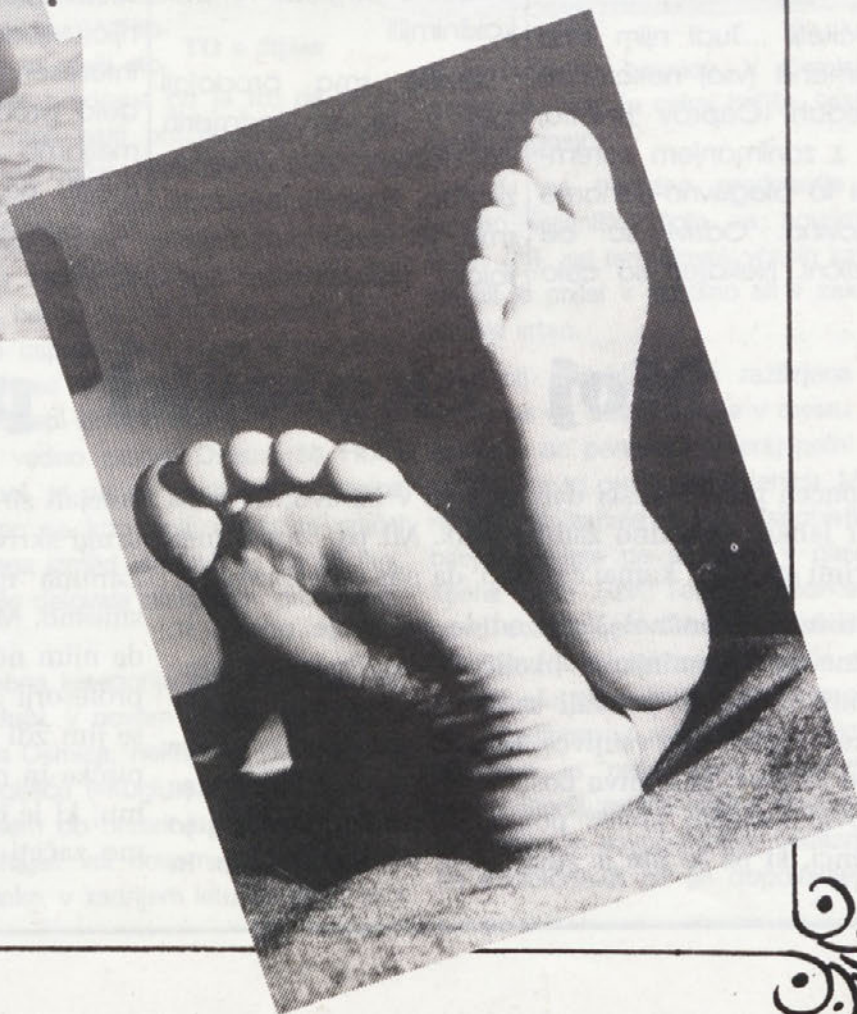
CENA 10,00 din

Smrk, šole je konec!

V Stezicah lahko preberete:

- poezijo 3. d
- horoskop
- nagradno križanko
- intervju s Stefanom Milenkovičem
- kritike
- reportažo z literarno-glasbenega večera
- nič o Dijasu (samo slika)!!!

Kako smo prodajali Stezice

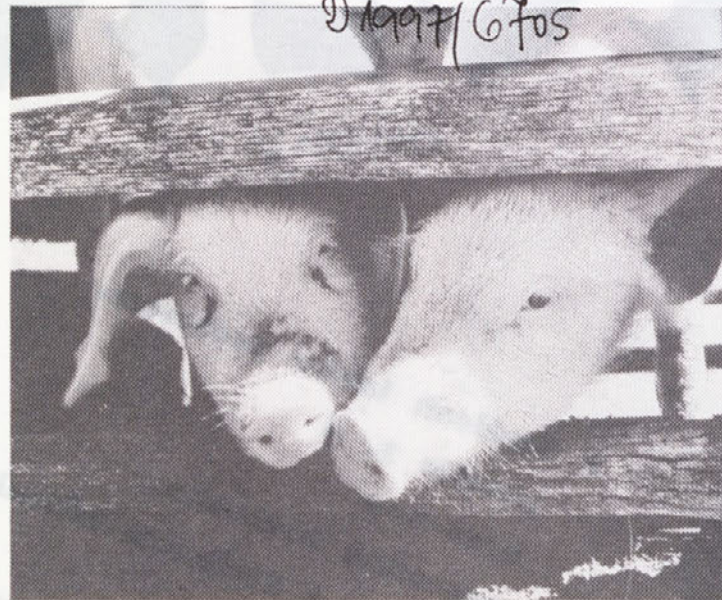

Glavni cilj vsega našega dela je seveda prodaja Stezic. Pa ne zaradi denarja, še zdaleč ne. Radi bi samo naše (in vaše) delo posredovali vam.

Kakor vedno, že po tradiciji, smo Stezice prodajali po razredih.

Kar tako, sredi pouka. Potrkaš, vstopiš, poveš, prodaš, se zahvališ, odideš ... Učenci so nas sprejeli različno. Večina hvaležno — bodisi kot osvežitev v monotono uro ali kot predah od zahtevne razlage. Od tega smo imeli obojestransko korist — učenci so veliko kupovali, da bi se dalj zadržali, mi smo pa več prodali!

Učitelji ...Tudi njim smo pomenili (vsaj nekaterim) predah. Čeprav prikrito, so z zanimanjem spremljali to blagovno-denarno trgovino. Odzivi so bili različni. Nekateri so celo

sami odšli po denar za Stezice, nekateri so nas cel čas prodajanja prebadali s pogledi. Ampak kakšnimi!!!!

Stezice smo prodajali tudi v glavnih odmorih pri dežurni mizi (Steeeeeziiceee, 7 din!!!!); prodajali smo jih tudi po drugih šolah (ekonomska, go-

stinska, Katja Rupena, Grm) in z zanimanjem so segali po gimnazij-skem glasilu. Za nasled-njič vljudno vabljeni vsi interesenti, ki vas zanima delo prodajalca, saj raz-mišljamo o prodajnem mestu na Glavnem trgu (za primerno plačilo, se-veda).

Pa še opravičilo. Zaradi obveznosti, ki zahtevajo uspešno vodenje Stezic, urednici (dosti) manjkava pri urah. Pogovori s tov. Katjo Štimac (nekajkrat sva tudi morali iti do nje), pogovori s tov. ravnateljico (glede financiranja), uredniški sestanki... Vem, vem, to bi morali opraviti po pouku, a 15 minutni odmor tako neopazno mine ...

Zahvaljujemo se vsem profesorjem za razumevanje. Nikakor pa se mi ne zdi vzgojno ali človeški etiki podobno (moralno), da mi profesor zagrozi, da se v naslednjih letih ne bova razumela. Učitelj je več kot očitno ignoriral moja opravičevanja za tri zamujene minute ... Beseda je zamrla sredi stavka, v glavi pa roj vprašanj ... Šola vzgaja?!

Nina

Moj ekološki prispevek

Sončen pomladanski dan, ki vabi v naravo, na zrak, kjer lahko svobodno zadiha vsak. Mi pa, zaprti med štirimi stenami, komaj čakamo, da nas odreši zvonec.

Driimm! Končno! Vsak odide po svoje orodje in začne se spreminjanje okolice šole. Prekopali smo zemljo in vanjo položili sadike rož, populili plevel, porezali prevelike vsiljivce, pobrali smeti ... Do tu vse lepo in prav. Zanimivo postane v trenutku, ko zvonec vnovič naznani konec pouka in se iz šole usujejo učenci, ki pa se jim je zdelo naše početje smešno. In

smejali so se, nekateri porogljivo, češ »pravi kmetje«, drugi skrivaj, da bi pred nami ostali še vedno »lepi«. Zanima me, kaj se jim je zdelo tako neznansko smešno. Morda mislijo, da je fizično delo sramota in da njim ne bo potrebno delati, saj bodo znanstveniki, profesorji ... verjetno jim še jesti ne bo treba. Ali pa se jim zdi smešno dejstvo, da samo **mi** pobiramo papirčke in ostalo navlaklo, ki so jo nametali **vs!** Tistemu, ki je dovolj ekološko zaveden in ki ve, da moramo začeti pri sebi, seveda ni težko pobrati **vseh** pa-

pirčkov in pri tem skleniti, da bo ostale opozoril, naj jih mečejo v koše oziroma v smetnjake.

Dokler bo imela mladina tako nezrel odnos do narave in okolja, ki je že zdaj umazano in zastrupljeno, se lahko upravičeno bojimo prihodnosti.

Mislím, da bodo zelo dobrodošle očiščevalne akcije, ki jih pripravlja Dijas, vendar smisel katerekoli akcije ni v tem, da prisiljujejo človeka, da naredi to pa to, ker mu pač kdo to ukaže; marveč vidim smisel v tem,

da se ljudje prostovoljno pridružijo akciji in da je to njihov delež k čistejšemu okolju.

Morda bi se zdajle — čisto na koncu — vsi, ki se radi smehljajo na napačnem kraju, malce zamislili: komu je torej veljal posmeh — nam? ... ali pa vendarle ...

Helena

Popotovanje po novomeških gostilnah

Kot najbrž veste, je Novo mesto prestolnica Dolenjske, ki je med drugim znana predvsem po pridelavi (in pitju) najzlahtnejše pijače — vina. Ker nas Dolenjce velikokrat zažeja, smo si ogledali, kje v centru mesta se lahko pošten državljan okreпча. Teh prostorčkov je kar nekaj, ki pa se med seboj precej ločijo. Razdelili pa smo jih na restavracije, gostilne (teh v mestu praktično ni), bilijard klube in bifeje, ki pa se delijo na bolj snobistične in tiste prave »podgurske«.

Pa začnimo z **restavracijami**. Teh je v mestu šest, a to ime si po našem mnenju zasluži le restavracija na Bregu, ki pa ta primat drži tudi z visokimi cenami, tako da je za naše srednješolske žepe bolj ali manj nedostopen. Precej bolj dostopna in obljudena pa je restavracija Pri vodnjaku (»Ribja«) in Gostišče na trgu, kjer pa si večina privoščil le kakšno pivce ob kakšni miniaturni porciji pomfrija. »Ribja« je precej polna predvsem ob koncu tedna zvečer, ko se povprečna starostna struktura gostov giblje okoli 17 let. V zadnjem času je opaziti povečan promet v Gostišču na trgu, vzrok pa je verjetno polnost drugeje. Kdor pa si zaželi pizzo, je na Glavnem trgu Pizzeria, ki ima kljub stalnemu višanju cen precej prometa. Omeniti še velja Hotel Kandija (pri »Vindišarju«), kjer pa je opaziti predvsem ob večerih v glavnem delavce iz drugih republik. Ena izmed najbolj obleganih

(predvsem dopoldne) restavracij pa je tudi dom JLA, kjer je še možno čutiti pravi realsocialistični duh (umazani prti, počasni natakariji, balkanska »prijaznost«, »širok« asortiman (pivo, lozovača, črna grenka tekočina (kava)), Titova slika in rdeči stoli). Velika prednost pa je to, da je tu vedno moč najti prazno mizo. Priporočam pa obisk vsem tistim, ki hočejo še občutiti vzdušje »s soncem obsijanih« preteklih let, kar vam bo v kombinaciji s toplim pivom iz rok natakarja Mikića, heroja socialističnega pitja, prav gotovo uspelo. Tam nekje v meglicah Krke pa se skriva Gostišče na Loki, ki trenutno spi zimsko spanje, poleti pa je skoraj vedno polno. Ostane še Hotel Metropol, ki pa se ga mladina izogiba (verjetno se kdo boji, da bi tu srečal kakšnega izmed staršev), je pa bil lani, ko je še delovala diskoteka, precej obiskan.

Posebna kategorija lokalov pa so **bilijard klubi**. V novem mestu sta to Boss klub in Osmica, nekaj miz pa stoji tudi na Kegljšču (»Kuglu«). V Boss klub so predvsem ob otvoritvi predlani na veliko zahajali vrli novomeški mladinci in mladenke, v zadnjem letu pa se je izro-

TO o dijasu

dil v navadno beznico. V Osmici je stanje zaenkrat še nekaj boljše, vsaj po strukturi gostov.

»Kugl« pa trenutno predstavlja nekakšno vajeniško šolo za novomeški »bife« (?!), saj tam človek včasih kar ne ve, ali je prišel v gostilno ali v zakajen otroški vrtec.

Najbolj priljubljena in razširjena varianta pa so **bifeji**. Teh je v mestu zelo veliko, a so ponavadi zmeraj polni (naj se vidi, da tu prebivajo Dolenjci). Mladina največ zahaja v bolj »snobistične« bifeje, mednje pa se šteje v glavnem Teens Club (»pri Tomu«), Slonček in novo ustanovljeni Jabolko (»Jabuček«). Pri Tomu je v glavnem zbirališče novomeških »juppiev« (ponavadi že zaposlenih mladincev z avtomobilom, škatlico Marlboro in našminkano spremljevalko). V Slona zahaja večina novomeških umetnikov in svobodnjakov (»luftarjev«), ob dopoldnevih pa jih dopolnjujejo še

»bolni« ali kako drugače zadržani gimnazijci. Novoustanovljeni bife »Jabuček« pa je nastal z nekakšno ambicijo pritegniti del »slonovske« publike, kako mu pa bo to uspelo, bo pokazal čas, potrebno bo pa še tudi nekaj notranjih dodelav, saj je trenutno s svojimi barskimi lučmi precej podoben kakšnemu cenenemu bordelu.

Ostalih bifejev v mestu ne bomo opisovali vsakega posebej, saj so si zelo

podobni. Ponavadi se v njih vse opravi za šankom, glavno blago pa je kava, »špricerji«, pivo in še kakšen »kapsl«. V centru so ti bifeji: Dolenjkin pri delikatesi, Mercatorjev pri vodnjaku, poleg Slona (»policajska«), pri salonu pohištva (»češka«), rjava »restavracija« v Metro polu, v športni dvorani (Pri Anici), kavarna (malo višja raven).

Tako, pa smo v glavnem obdelali vse. Pri opisu strukture gostov v posamez-

nih lokalih smo se omejili le na stalne goste, veliko ljudi pa ponavadi naredi krog po mestu in se ustavi tam, kjer jim je trenutno všeč. Torej, ta članek je bil napisan zgolj kot subjektivno videnje in ne izključuje drugačnega mnenja. Upamo pa, da se niste preveč dolgočasili ob branju, lahko pa vam ta članek služi kot vodnik za v petek zvečer.

Frakcija za zgraditev predora od Slona do gimnazije

Življenje
učim se
zunaj sije sonce
predrami me
stopim na stopnice

kako je lep dan
mislim
moram nekam stran
čutim
učenja je preveč
vem
ne prenesem ga več

Rečem si
uživaj danes
ne morda jutri

Razmišljanje ob Strniševi poeziji

Vsaka pesnitev skriva v sebi več globin, tudi najkrajši lirski utrinek, pa čeprav morda na prvi pogled ne kaže tako. Lep dokaz za to je poezija Gregorja Strniše. Kot so v zunanem svetu združene štiri dimenzije, poleg treh osnovnih še četrta dimenzija – čas, ki nekemu telesu določa trajanje, tako so tudi v notranjem svetu Gregorja Strniše združene štiri razsežnosti: čustva, razum in čutna predstavnost, ki dajejo njegovim delom lastno umetniško prostornino, in močna domišljija, ki jih ovekovečuje. Zato so njegove umetniške stvaritve mnogostране in po samostojnosti celo podobne zunanjim predmetom.

Gregor Strniša je glasnik nove miselnosti – vesoljske. Vsaka stvar, in torej tudi človekova telesna in duhovna svojstva, vsebujejo bistvene značilnosti vesolja. Izvorni zasnutek neizmernega vesoljskega stvarstva se skriva v vsaki stvari. To je nekakšen prenačrt, ki stvarjem sicer pušča njihove osebne oblike in lastnosti, toda te so mogoče šele na podlagi skupne osnove – ta pa se kaže skozi skupno vesoljsko zavešč.

Čeprav človek vesoljstva pe ni sposoben dojeti v njegovih glavnih razsežnostih, pa to še ne pomeni, da ga tudi nikoli ne bo. To stoletje je v tem pogledu prehodni čas: Mladi se predajajo ritmu vse bolj razbi-

jaške glasbe in včasih to preraste kar v burne izgrede. To pa v bistvu ni nič drugega kot želja izgubiti vsakodnevne samega sebe v trenutkih, ki se zazdijo kot neskončnost, neskončnost preraščati in s tem sproščati svoj podzavestni in zavestni, fantastični in fantazijski svet. To pa je prvo oglašanje dobe, ki prihaja, čeprav oddaljeno in še otroško. Teh stvari, kot nobene stvari, ne moremo gledati izločeno in kot bi naenkrat, šele dolgo po vojni, prišle in nastale same od sebe. Začelo se je že zdavnaj prej, še v času polpreteklosti, s prihodom tanga in jazza in njegovih novih plesnih oblik, in se je v novejšem času odmiranja prejšnjih in najprej na bolj neobgljene ali

otroške načine, tako v primerjavi s poznejšo lastno zrelo dognanostjo kot v primeri s preteklim zrelem časom odhajajoče dobe.

Človek se ne sme več pojmovati kot središče sveta. Iz take miselnosti mora preiti v kozmocentrično miselnost. Ta prehod iz antropocentričnega v kozmocentrično pojmovanje sveta prikazuje zbirka *Odisej*. *Odisej*, pesem, ki zaokroža zbirko, prinaša rešitev problema, v katerem se je znašla že v prejšnjih pesmih nakazana humanistična in s tem tudi antropocentrična miselnost. *Odisej* je pravzaprav pesniško poročilo o Itaki, na katero se je vrnil *Odisej*. Za njim so številne preizkušnje. Vse, kar mu je ostalo od njih, je gruda prsti v levici in meč v desnici. Pristal je med deželo školjk in deželo ptic. Zato je ostal brez moči tako

njegov lastni klic po domu, kot razum in moč, ki sta vodila njegovo potovanje. Toda *Odisej* ni poražen. Porazen je le njegov cilj, zaradi katerega je dojemal svojo plovbo kot pot v središče sveta. Okrog njega še vedno obstaja nekakšen svet, ki je v enaki meri brezperspektiven, kot tudi vzpodbuden. Z novim pogledom je v njem mogoče vztrajati. V njem bo Itaka le ena izmed dežel, na kateri se menjavajo letni časi, nad temi pa bo bdel večni, neskončni svet – sonce in večne zvezde. Tako se je namesto na Itaki, ki se je kot centralno bivališče človečnosti izkazala za videz in utvaro, znašel v veliko obsežnejšem in večdimenzionalnem svetu, v katerem je prostor tudi za človečnost: v kozmocentričnem svetu.

Nepojasnjeno pa še vedno obstaja vprašanje, kaj je vsebina bistvenih značil-

nosti oziroma osnov vesolja. Na to vprašanje *Strmiša* odgovori v delih po *Odisseju*. Sporočilo njegove izjave o nadčutnem svetu pa je: ... torej smo mi samo prisposoda za celoviti svet absolutnega, nadnaravnega sveta, ki je prvotnejši, pomembnejši in resničnejši od naravnega, vsaj kot nam ga varljivo prikazujejo naši čuti in razlaga naš razum. Med *Strmiševimi* razlagami lastne poezije tudi sicer ne manjka izjav, da ni vse samo od tega sveta.

Na koncu bi poudaril, da je bil *Gregor Strmiša* osebnost, pri kateri sta bili pesniška in znanstvena fantazija enakovredni, zlasti pa intenzivno poudarjeni, in ni naključje, da je videl ravno v znanstveni fantastiki možnost za združitev obojega.

Marko Istenič, 3. a

»V soboto, 19. 5., bo ob 21. uri v notranjem dvorišču šole glasbeno-literarni večer. Vljudno vabljeni vsi profesorji in dijaki ...«

Odprl sem težka gimnazijska vrata ... Korak mi radovedno drsi po zlizanih stopnicah ... Dve nasmejani puncici. Aperitiv?! Pol dvorišča je napolnjeno z ljudmi. Preseneti me ogromna slika nad zatemnjenim odrom. Lepa je.

Opazim še zadnje priprave »tehnične ekipe«. Ljudje se nestrpno oziravajo na oder; pogovor teče dalje.

A kmalu beseda zamre sredi stavka ... Zbegani pogledi, spraševanje ... Kratek nemir, mrmranje, ki se kaj kmalu spreobrne v odobravalno kritiko. Aplavz.

Novinarska služba Stezic na delu

Tomaž, 3. d:

Kot celota – enkratno doživetje. Na žalost omejeno le na interno gimnazijsko publiko. Gimnazijci smo skoraj preveč hladna publika (vključno z mano)! Upam, da se bo stage po predstavi ogrel.

Sašo, 3. e:

... to je samo začetek!!!

Žule:

Vse preveč gostega soka!

Saša, 3. d:

Negativno je bilo to, da je bilo prekratko. Pa namesto cherryja bi moral biti whiskey. Na odru so se premalo slačili ... Scena – dobra, nastopajoči – super. Gašperjev reflektor je bil najboljši.

Stari gimnazijci

Marko:

Pivo je poceni! Predstava je bila na ravni. Všeč mi je bilo, da se je vrtela stara glasba. V naših letih je bilo to zatrto; za kaj

V nebo parajoči zvoki trobente se zaslišijo tam nekje izpod neba. Kako ... zakaj ... kje?!

KAJ bi drugega človek rekel kot – STRAHOTA!!!

Na odru prikupne punce. Takoj zaslišim izstopajoči vokal Irene in Leticije. Caravan of Love ... Srh po telesu ... Ne preneha ... O good God, help me!! Save my soul!!

Izvrstna izvedba, profesionalizem nastopajočih. – in še mnogo drugega se vleče skozi vso predstavo.

In ob koncu se pojavi popolnoma retorično vprašanje: kdaj bo naslednjič?!

takega ni bilo razumevanja. Priznanje tovarišici ravnateljici, da je dovolila ta spektakel. Res dobro.

Andrej:

Všeč mi je bilo tudi zato, ker je bilo čisto drugače, kot so ponavadi take proslave (scena z oknom ...).

Ravnateljica, prof. Zalokarjeva:

Enkratno! Nadaljujte! Vsak mesec enkrat!

Pimpy:

Super; duhovita ideja. To se mora ponoviti! Bilo bi v redu, če bi dobili v Novem mestu mladinski klub. Lahko nam je v sramoto, da ga nimamo. Mislim, da je gimnazijska mladina najbolj napredna v Sloveniji. Drugače – strahota!

Suzi iz Lj.:

Meni se je zdelo zelo na višini za neko srednjo šolo; pa še prvič je. Negativno – tehnika (šumi, zavesa)! Ampak vse odpustljivo za prvič. Slika vredna pohvale.

Copa ca Bana:

SUPER!

Tomaž:

Super, všeč mi je. Najbolj všeč mi je bil saksofon na koncu.

G & N

Copa ca Bana

Skupina prikupnih deklet šteje dvanaest članic. Skupina je nastala na pevskih vajah pred novim letom. Vadijo v glasbeni šoli in ob tej priložnosti se zahvaljujejo Glasbeni šoli za odstopitev prostora. Deklet je zelo veliko, zato so težko uskladile čas vaj. Vaje imajo enkrat na teden, ob petkih. Pravijo, da med njimi vlada prijateljstvo. Ja, no ... dvanaest punc na kupu ... Njihov repertoar je še dokaj skromen, vendar se trudijo, da bi ga čimbolj razširile in poboljšale. Copa ca Bano sestavljajo: Irena, Maja, Erika, Julija, Jerneja, Maša, Nataša, Tina, Petra, Tina, Joži in Lita. Predstavitve za širšo publiko smo videli na literarno-glasbenem večeru (19. 5.) in v domu JLA na predstavi za ekonomsko šolo (22. 5.). Dekleta pa so navdušila tudi na prireditvi srednjih šol v Cankarjevem domu v Ljubljani.

publiko smo videli na literarno-glasbenem večeru (19. 5.) in v domu JLA na predstavi za ekonomsko šolo (22. 5.). Dekleta pa so navdušila tudi na prireditvi srednjih šol v Cankarjevem domu v Ljubljani.

N & V

Čisto navaden genij

Nekako vem, da se bom tega doživetja spominjala še dolgo; vem, da ga ne bom pozabila kakor že toliko takih srečanj; vem, da ga bom skrbno čuvala globoko v sebi.

Vem pa tudi, da bo naslednje le površen izvleček iz enournega pogovora s **Stefanom Milenkovičem**, otroškim genijem, ki ima rad rolkanje, tenis in še tisoč drugih – negenialnih stvari.

Bil je deževen petek, zadnji v mesecu marcu. Zame petek z velikim P, saj je prišel dolgo pričakovani koncert s solistom Stefanom Milenkovičem, ki letos praznuje 10-letnico svojega delovanja. Vse lepo in prav – čestitamo za »visok« jubilej – ampak – fant ima šele 13 let!!

Dvorana je v globoki tišini; pričakovanje. Med stoli se nekaj minut po napovedani uri začne sukati mala stvarca v belem, z violino v roki. Stefan! Aplavz.

Naslednjih 45 minut je bilo neponovljivih. Morali bi biti tam.

Sledil je odmor; ogledali smo si razstavljen darila, ki so jih »veliki« možje podarili »malemu«. Same dragocenosti, ki pa Stefanu ne pomenijo kaj dosti. Tako je kasneje pripomnil.

Na lutki je razstavljen njegova prva obleka ter prva violina, ki je prava miniaturna tista, ki jo ima sedaj.

Vidimo ljudi, ki se drenjajo okoli ene mize. Pohitimo tja, da le ne bi česar zamudili!

In res nismo – Stefan je dajal avtograme na svoje plošče in kasete.

Približujeva se mizi od zadaj. Zravem Stefana sedi deček približno istih let.

»Tvoj brat?« ga vprašam.

»Ne,« sledi odgovor.

Stefan začudeno pogleda in se nasmehne. Sicer pa se je fant skoraj vse čas smejal. Kako tudi ne! Večer je bil popoln uspeh.

»Boli?« vprašam in pokažem na rdečo liso na levi strani brade.

»Ne, bo zginilo.«

Sled je pustila violina, saj jo je držal na bradi 45 minut.

Ljudje se drenjajo, kažejo prijazne obraze in se smehljajo ... Kaj mu to pomeni; ga moti?

Iz pogovora slutim, da ne; da pravzaprav v tem uživa, ga ne obremenjuje preveč.

Povprašam ga, kaj mu pomenijo vzdevki kot »čudežen otrok«, otroški genij ...

Pa se samo nasmehne, zamahne z roko in pravi: »Bodi no resna. Se ti zdi, da nisem normalen?! Otroštvo doživljam kot vsi drugi otroci na svetu; zaljubim se, hodim v šolo, rad igram nogomet in košarko, obožujem kino ... kaj še?!«

Ali mu vaje vzamejo veliko časa? Pravi, da ne. Res sicer vadi tudi tri ure dnevno, vendar se vedno najde čas za še kaj drugega. Učenje mu gre zlahka od rok; tako učenje novih del na violini kot v šoli.

Kako njegovi vrstniki gledajo na to slavo in uspeh? Pomisli. »Različno. Ker se obnašam na igrišču naravno, so tudi oni popolnoma sproščeni, otroški pač. Se pa najdejo »frajerji«, starejši fantje, ki pa izzivajo, češ kaj boš ti. Če je treba, pokažem »kaj bom jaz«, pa je.

Kar lep kos sveta je Stefan že videl. Letos namerava na turnejo po Japonski, drugo leto po Kitajski. Na slikah ga vidim v družbi z Ronaldom Reaganom, Gorbačovom ter drugimi predsedniki ...

Si že bil v Sloveniji?

»Da, tam hodimo v hribe. Lepo je v hribih. Pred dnevi sem bil na gostovanju v Ljubljani ... aha, pa v Portorožu tudi ... Lepo je v Sloveniji. Iz katerega mesta ste vi?«

Sledi geografska razlaga položaja Novega mesta.

»In kako ste prišli sem?« Poveva tudi to. »In kje boste prespali?« — ???

»Ne boste prespali? Sem ste prišli samo zaradi mene? Ne, ne, to ne gre ... Kako, sem, nato nazaj ...« Ne razume pa ne razume. Se dela ali res?

In kje prespiš ti? »V Palaceu. Nič posebnega, malo premaxihne sobe. Sicer A kategorija.« — ???

In kje je mami?

»Doma. Danes je tu samo oče.«

In kako sicer hodite na turneje?

»Če me na koncertu spremlja orkester, gredo vsi in tudi mama oziroma cela družina — vključno pes Diki. Če imam solo nastop, gre samo oče, včasih tudi mama.«

Pogovor včasih zmoti kakšen mimoidoči, ki — ko spozna Stefana — brž privleče na dan kos papirja in ga pomoli Stefanu pod nos.

O takih si Stefan misli svoje, a se vseeno vljudno podpiše.

Pripomne, da mu je vroče in da ga žeja. Vljudno ga povabiva na pijačo, a fant zahteva, da on plača. Vendar — pokaže prazne žepe in pove, da ima denar v garderobi. Bolj kot se trudi, da mu poveva, da je to malenkost, bolj vztraja, da bo on plačal, »saj mu bo potem nerodno.« A sok je že spit (in tudi plačan!) in pogovor teče dalje.

Čeprav igra na violino resno glasbo, mu moderna ni tuja. Tudi v disco gre, le da ne sme ostati predolgo, saj je mama — kar se tega tiče — stroga ...

Stefan je od nastopanja in — nenazadnje — tudi od pogovora utrujen, zato se poslovimo.

Še prej Stefan steče k očetu in se vrne s svojo sliko in nanjo napiše — Vanji i Nini od Stefana.

Stefan, hvala in veliko prijetnih uric za violino.

N.

Kdo je kdo v novo- meškem rocku

Tudi v Novem mestu delujejo različni pop-rock ansambli, ki pa se na žalost bolj poredko predstavljajo občinstvu. V to kategorijo seveda ne štejem raznih hotelskih in narodno-zabavnih zasedb. V zadnjih dveh letih je z izjemo ponovno zbrane 5. avenije največ nastopal in vodil ansambel Proteus, katerega člani so v glavnem gimnazijci, ki približno v tem času praznujejo svojo drugo obletnico delovanja. Njihova prednost je v tem, da so igrali povsod, kjer so dobili priliko, pa čeprav zastoj. Ta uigranost je njihova velika prednost, ki zakrije tudi določene pomanjkljivosti posameznikov. Podoben srednješolski bend so tudi Avalon, ki imajo očitno probleme s pevci, saj so že večkrat prenehali s svojim delovanjem, verjetno pa ste jih slišali na jesenskem gimnazijskem plesu. V težkometalnih vodah pa bolj ali manj uspešno pluje Doza-bend, ki pa igra preveč ozko usmerjeno glasbo, da bi bila zanimiva za širše občinstvo, na žalost pa tudi kvaliteta izvajanja ne dosegata potrebne ravni za to glasbo.

Vpliv Kalifornije pa sega tudi do Balkana in tudi v Novem mestu obstaja krog ljudi, ki se ukvarja s tako glasbo. Njihovo delovanje je v glavnem znano samo ozkemu krogu ljudi. Rezultat tega dela sta sedaj že razpadli ansambel Rock It in ansambel, ki vadi v Plavi laguni. Njihovo zbirališče pa je Studio Dobovšek, bife pri Slonu in pri Moškonu na žurih.

Na splošno velja, da je rock moška zadeva, temu pa bi lahko oporekala skupina Kathy & the Band, ki jo pravzaprav sestavljajo člani 5. avenije, okrepjeni s pevko Katjo Židanik, ki se je prej kalila kot kantavtorica in v sodelovanju s skupino Gu-gu. Kathy & the Band ni skupina za celovečerne zabave, ampak bolj skupina za poslušanje, saj njihov repertoar sega od rocka, popa pa tja do bluesa, jazzu in latina.

Ker pa Katjini fantje še zmerom želijo igrati po koncertih in plesih, so ponovno zbrali skupino 5. avenija, ki je bila

pred letom ali dvema poleg Županove torte edina na Dolenjskem, ki bi lahko kaj naredila v slovenskem prostoru. Vendar gredo člani jeseni v JLA in se zato želijo pred vojsko še naigrati, morda pa se bodo podali tudi v studio, kjer so pred dvema letoma posneli svoj hit Zakaj, ki je prišel celo na slovenske top lestvice.

Ena izmed skupin, ki deluje že nekaj let z lanskoletnim premorom (JLA), je skupina Metro. Njenim članom je bila zmeraj pred očmi kvaliteta, zato so veliko vadili, a morda tudi zaradi njihove »poslovne« nespretnosti malo nastopali. Posneli pa so kar tri skladbe (Pot nazaj (Pop delavnica 88, hit Studia D), Tiha noč, Nori časi). V zadnjem času pa so se odločili, da se »vržejo« v komercialno glasbo, ki prinaša bistveno več denarja kot pa rock.

Ves čas pa nastajajo stalno nove skupine, od katerih bi omenil le dve. Prva

Nini i Vanji
od
Stefana

je Full Spoon (v prevodu »Noro zaljubljen«), ki je zanimiva predvsem zato, ker ne igra glasbe 60. let kot večina novomeških bendov, ampak predvsem rockersko glasbo 80. let (Van Halen, Poison, Guns 'n' Roses ...). Druga taka skupina pa je Minister Gregor (prejšnje ime Žica), ki pa prisega na šarm 60. let, ampak v obliki svoje glasbe, šibka plat jim je pa vokal.

Poleg skupin, ki sem jih tu naštel, pa so tu še stari mački novomeškega rocka, sedaj v glavnem zasebni gostinci (Teens Club, Jabolko, Pri slonu ...) ali pa študenti na svobodi (...). Iz tega kroga prihajajo ansambli, ki pa delujejo le občasno. To so: General Lojze, Bacilli, God Damn Blues Band, Pandan, Go ga Band, Zdene Kockar.

To bi bil v glavnem pregled novomeškega rocka, ki pa na žalost v slovenskem merilu nikoli ni kaj dosti pomenil, še najdlje pa sta prišla ansambla Rudolfovo (v 70. letih) in Pandan. Vzrok ni v tem, da nimamo dobrih glasbenikov, ampak v tem, da skoraj noben bend ne zdrži več kot eno leto, to pa je absolutno premalo za uspeh.

Boštjan, 4. a

Splav — da ali ne?

Bila je mlado in veselo dekle. Hodila je v šolo, na zabave, imela je veliko prijateljev in tudi stalnega prijatelja. Bila je zaslepljena od ljubezni in je pozabila na posledice. Toda nekega dne se je v njej nekaj zganilo. Otrok. Ob tem sem se spomnila tudi Ingoličeve Gimnazijke. Toda ona je lahko odšla v Francijo. Tam je našla prijazno teto Franchon in družino, ki ji je pomagala.

Toda ali imajo vsa dekleta tako srečo? Ne. Mnoge se bojijo očitkov staršev, grdih pogledov sosedov. Bojijo se, da bodo izgubile prijatelja, da bodo morale zapustiti študij. Morda povedo za otroka prijatelju, toda ta jih včasih zapusti ali pa jim da denar za splav. Splav. Spomniš se na splav iz povezanih debel, ki drsi po reki navzdol. Morda je to kar prava beseda za znanstveno ime abortus. Tudi iz dekleta nekaj zdrsi, toda ne po bistri reki, ampak po krvi. Iz nje spolzi nekaj živega in včasih se človek vpraša, ali je to prav. Če bi dekle dobilo podporo staršev in prijatelja, vsega tega ne bi bilo treba. Ne bi občutila bolečine, ko bi nekaj iztrgali njenemu telesu. Občutila bi le bolečino ob porodu, ki pa bi jo kmalu nadomestila ljubezen do otroka. Živela bi srečno in skupaj z otrokom, prijateljem in starši bi težave premagala. Toda dekleta vsega tega velikokrat tudi ne dobi. Odloči se za splav. Včasih celo pride v roke kakšnemu mazaču, tako da ob kasnejših krvavitvah celo umre. Včasih ji poškodujejo rodilne organe, tako da nikoli več ne more imeti otrok. To morda pride kar prav kakšnim lahkoživkam brez vesti, toda mnoga dekleta, ki si želijo mirno in urejeno življenje, to zelo prizadene. Morda se nekaj časa po izpraskanju čuti celo odrešena neke nadloge. Ne bo ji treba roditi, skrbeti za otroka, lahko bo hodila v šolo, obdržala prijatelja in ne bo ji treba poslušati očitkov staršev in gledati prezirajočih pogledov sosedov. Toda čez nekaj časa vse pride za njo. Res se je bilo lahko uleči na operacijsko mizo, bila je tudi pod narkozo in ni vedela, kaj se je dogajalo z njo. Toda, ali je res vse tako neosebno? Tista kepica življenja, ki je ni več, je bila vendar njena. Iz nje bi zrasel otrok, čeden deček ali deklica. Skrbela bi zanj, začel bi hoditi v šolo, končal bi fakulteto in morda bi bila nekega dne, ko bi sam stopil skozi vrata s svojo prijateljico, zelo ponosna nanj. Toda zdaj vsega tega ni in dekleta se začne spraševati, ali je storilo prav. Vseeno je bilo to živo bitje in ona je pripomogla, da so ga spravili s sveta, da nikoli ni res prav zaživelo. Dekleta lahko zapade v depresije, morda celo misli na samomor.

Druga stvar so otroci, za katere se ve, da bodo na svet prišli umsko prizadeti, pohabljeni. Ali imaš pravico tudi o takem otroku odločati, ali bo živel? Ne veš, kaj je bolje? Ali naj sploh ne živi ali pa naj živi borno in pohabljeno?

Današnji ekonomski in družbeni položaj človeka pri nas pa je tak, da se vse več deklet in žena odloča za splav. Ob velikih izdatkih za študij, nezaposlenosti, premajhnih osebnih dohodkih, stanovanjski stiski, si ne želijo imeti otrok ali pa se odločijo le za enega. In tako se počasi rojeva vse manj otrok in počasi nas bo vse manj.

Darja Zupančič, 3. a

Odpiram se proti notranjosti.

Slišim vpitje pozabljenih ljubezni, vzklike prevarancev, besede prokletstva od poklanih idealov.

A kam je odšlo vse, kar ima človek?

Kam je odšla svetloba duše, ki je potopljena in okopana v smislu lepote, veselju in volji.

Vse izginja, tudi detajli, ki se nam zdijo tako zelo pomembni.

Vse se izgublja v množici atomov in praznih besed, obljub ...

To je tisto, kar nas utesnjuje v tej potrebni izkušnji, življenju.

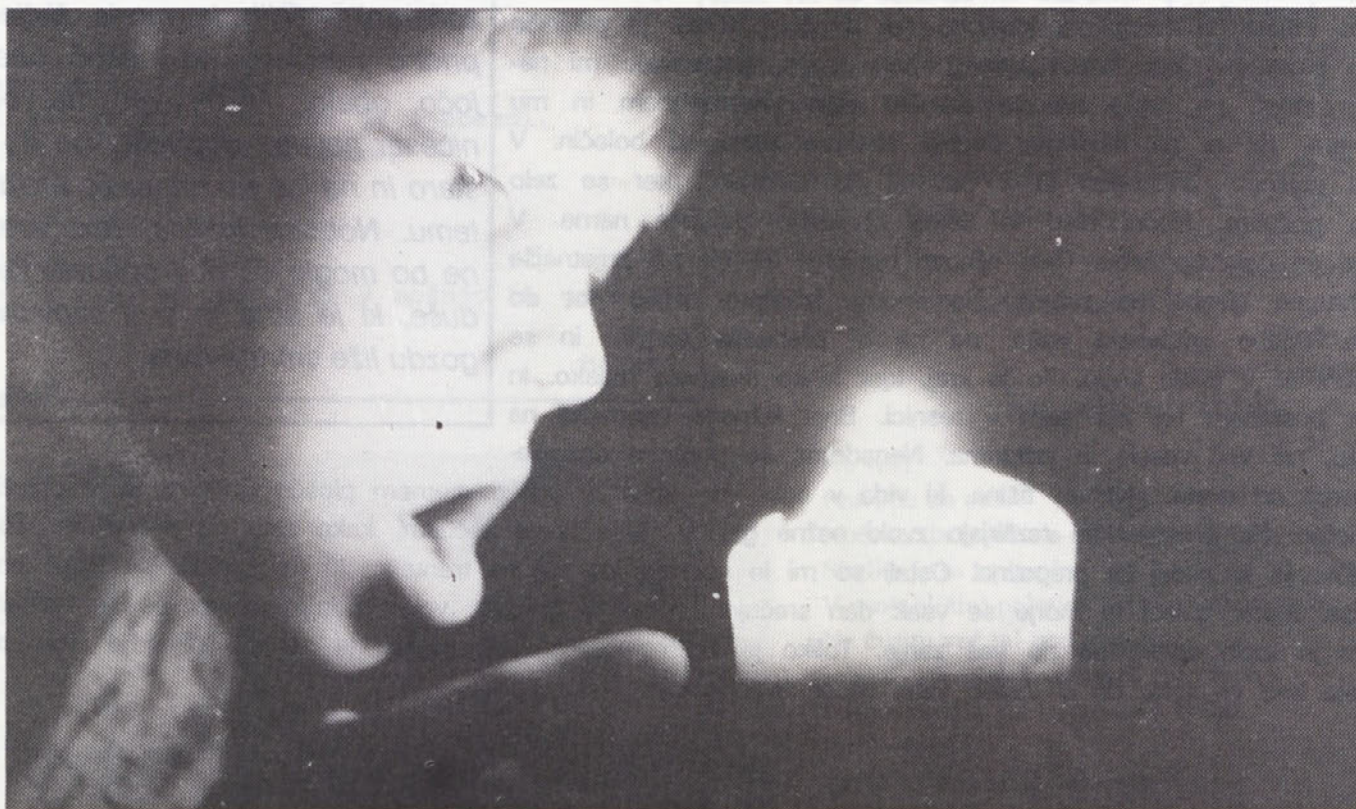
Vračamo se v nič, to kar je bilo od nas tudi pred tem ...

In čas se ustavi, ptice in veter utihnejo, vse za delček izgubljenega trenutka preneha obstajati.

Prah bo ostal naš potomec, a postali bomo del ene velike duše ljubezni!

(Le ljubezen je neskončna.)

XY

Bolečina

Tišina. Neznosna.

Ne slišim niti njenega dihanja, kajti če skrbno prisluhnete ... Tišina kriči; hoče se osvoboditi svoje naloge, kajti tišina v svoji tihoti skriva toliko besed, toliko resnice, da tišino boli ...

N

LITERARNA PRILOGA

Navsezadnje si vedno sam

Hrupna glasba v sobi mi onemogoča, da bi sledila pogovoru prijateljic, ki sedijo poleg mene. »Vsake« toliko časa se mi katera od njih zadere na ušesa. Prikimam, vendar sem z mislimi drugje. V podzavesti se sprašujem, kaj sploh počnem tu. Odgovor je preprost. Tu sem na željo prijateljice, ki nocoj praznuje rojstni dan. Torej mi ne preostane nič drugega. »Pojdimo plesat!« predlagam veseli družbi. Prijateljica navdušeno podpre moj predlog. Kmalu je plesišče polno plesalcev. Tdu rokrat nisem imela sreče. Soplesalec mi nenehno stopa na prste. Vedno se mu samo nasmehnem in mu odvrnem, da ni nič hudega, čeprav stiskam zobe od bolečin. V gneči poiščem prijateljico in ji povem, da odhajam, ker se zelo slabo počutim. Nočni hlad in tišina spokojno delujeta name. V daljavi se oglašajo žabe. Celu njihovo regljanje se mi zdi prijetnejše od hrupne glasbe na zabavi. Namenoma izberem daljšo pot do doma. Potiho odklenem vrata, da ne bi prebudila ostalih, in se »zmuznem« v svojo sobo. To je kraj, kjer lahko snamem masko. In zopet postanem to, kar sem v resnici. Brez lažnega nasmeha na obrazu, nič več vesela in razigrana. Nenadoma se počutim osamljeno, proč od sveta. »Mrtva« tišina, ki vlada v sobi, me ubija. S police vzamem ploščo Chopina in jo položim na gramofon. Po prostoru se razširjajo zvoki nežne glasbe. Šele sedaj začutim, kako zelo ga pogrešam. Toda za obžalovanje je sedaj že prepozno. Ostali so mi le spomini na srečne trenutke, ki mi »prikličejo« trpko bolečino v srce. Kakor galebi in morje se vsak dan srečujemo. Galebi odletijo, valovi odpljujejo, mi pa se razhajamo. Toliko je lepih stvari, pa ne veš zanje. Toliko je lepih misli o tebi, pa so le sanje. Toliko je lepih dni, ki odidejo kdo ve kam, pa si vedno vsak večer življenja sam.

Tema se me oklepa kot večni plašč. Zagrinja me v mrak, tišino, puščobo in mi ne da dihati. Počutim se kot starka, stoletna star-ka z zgaranimi rokami, zgubanim obrazom, počutim se prazna in hkrati nasičena z vsemogočimi razočaranji, ki jih je morje življenja pridno nanosilo na nekoč obetajočo obalo. Nikoli več ne bom ničesar novega doživela, vse bo že staro in na las podobno že preživetemu. Nobena krivica, razočaranje ne bo moglo še bolj opljuvati moje duše, ki je strta in si v samotnem gozdu liže smrtne rane.

Helena

Renata Derganc, 4. c

Vsakič, ko zaključim stavek in postavim končno piko, me spreleti: to je pa zadnja pika, zadnji stavek, ničesar nimam več povedati, vse je samo pogrevanje starega. Toda, začudena sem, ko ugotovim, da me občutek vara in da to še zdaleč ni res, kajti srce komaj čaka, da se zlije v varno naročje papirja.

Helena

Poezija 3. d

Gledam in vidim temo,
bolečina se razrašča v meni,
objame telo, plazi se v žile,
ki se napenjajo od strahu,
strahu pred tesnobo.
Gledam in vidim sebe,
gledam se v ogledalu,
za trenutek se ustavi čas ...
Potem pa nekdo pokliče ...
bolečina izgine!

Urša

Groš

Razbila se je čaša,
iz katere mi tekkel sok je ljubezni.
Zdaj so le črepinje ostre,
bridki spomini...
Mošnja ljubezni je ostala,
prazna, siva, stara,
želim vsaj en groš, ki v mošnjo bi ga dala.

Nataša

Spiš

Oči jmaš zaprte. Na težkih vekah črne trepalnice. Nad očmi usločene obrvi. Raven, resen nos, na katerem plešejo svetlo rjave pegice. Usta so rahlo odprta, lasje razkuštrani. Spiš. Z obraza so izginili tudi zadnji sledovi strogosti. Zamenjal jih je izraz otroške nedolžnosti. Rada te gledam, ko spiš. Vprašaš zakaj? Smešno, a edino takrat verjamem tvojim besedam, ki jih govoriš, ko si buden. Toda takrat jim ne verjamem, ker jih spremlja tisti strogi izraz, ki ti ne izgine z obraza, četudi se smeješ. Takrat ti ne morem verjeti, ker se te bojim. Toda ko te vidim spati, niti za sekundo ne dvomim v resničnost izrečenega. Rada te imam, kadar spiš. Takrat si nežen in nebogljen. Takrat vem, da si samo moj, in samo takrat te imam takega, kot te hočem imeti. Samo takrat te ljubim z vso svojo praznino.

Adriana Perič

Moji otroci
med sivimi stenami.
Moji pajaci
pisano oblečeni.

Lačni so pravljic,
žejni so nežnosti,
moji otroci
ujetniki bežnosti.

Sploh ne stopicajo
mirno sedijo,
z velikimi očmi
v svet strmijo.

Moji otroci
ponoči jokajo,
ne dajo mi spati,
tako silno stokajo.

Šele ko se zjutraj
v sobi zdani,
mojih otrok
za kratek čas ni.

Saša Petric

Ko sem ob tebi

Ne veš?
Prav, da ne veš.
Nočem, da izveš, da trpim zaradi tebe.
Sladko je to trpljenje.
V svoji bližini poletim kot pero v močnem vetru.
Ne čutim več tal pod nogami.
Vsakič, ko odideš, odneseš del mene.
Nisem vedela, da lahko rože bolijo.
Bolijo me.
Tvoje rože so rože bolečine.
Sladko je to trpljenje.
Ne bereš ljubezni mi iz oči,
v mojih dotikih čutiš prijateljstvo
in ne **strasti**.
Boli me, da ne veš, še bolj
pa bi me bolelo, da bi vedel
in bi me zavrnil.
Zato nočem, da izveš,
da trpim zaradi tebe,
da poletim kot pero,
da ne čutim več tal pod nogami,
ko sem ob tebi.

Simona

Kam greš, popotnik?
Koliko si že prehodil?
Noga je trudna,
na obrazu senca samote,
prepletena z gubami preteklosti.

Preteklost je v vsakem tvojem koraku.
Leva zaostaja za desno,
ta pa hiti nekam naprej,
koleno peša pod udarci asfalta.

Asfalt je vroč kot tvoja mladost,
a kaj, ko kamen je hladen kot zima, v katero prihajaš.
Ne, ne moreš uteči.

Ne ustavljaljaj se, stari popotnik,
naj noge gredo svojo pot,
naj iščejo srečo,
ki beži pred teboj.

Borut Omerzel

Morje

Moja duša je kot morje.
Temna, tiha, brezkončna.
Moje želje so globoke
in v meni vzbujajo vihar.
Dan in noč sta nepomembna,
časa ni.
Samo ti si.
Odhajam in se vračam k tebi,
kot se valovi vračajo k obali.
Vem, da rušim, in žal mi je.
Vem, da te spodjedam, a ne morem drugače.
Plima in oseka v srcu sta večni.
Morje ni nikoli enako.
Včasih je razburkano in divje,
včasih neskončno mirno.
Včasih lahko vidiš odsev sonca
na njegovi gladini.
A valovi se vedno vračajo k obali.

Saša Petric

Moj svet

**Kam si šel, moj svet?
Kaj si storil, moj svet?
Kje so hribi moje sreče?
Kje so morja mojega smeha?**

**Nisi me ljubil!
Bila sem ti odveč.
Moral si stran.**

**Veter mi kuštra lase,
solze mi drsijo po licih.
Jočem za teboj, moj svet.
Ko te ni, dan izgubi sijaj,
noč izgubi temo.**

**Ne pusti se ujeti, svet.
Ne pusti se zapeti, svet.**

**Vrni se k meni, moj svet.
Potrebujem te, svet.**

Veter je pahnil senco ob bedra,
luna kriknila čez tok tišine,
samota diha,
prepaja dolino z grižljaji samote.
Pomita drevesa ošabno strmijo,
ptice parajo obleko neba.
Noč bo spet tista,
ki skrila bo v svoje zavetje posameznike ljubezni.
Smet sem, ki ostaja v pepelu,
ki nikdar ne zagleda ognja,
ki nikoli ne najde.

Nataša

Bila sem

(posvečeno L. A.)

Bila sem rojena zate.
Bila sem ubita zate.
V krvi ležala sem.
Življenje mi steklo je na ulico.
Strdilo se je.

Bila sem rojena zate.
Bila sem umorjena zate.
Boš prijat'la pogledal?
Mu boš oprostil?

Bila sem rojena zate.
Zate življenje so mi vzeli.
Mogoče jim je žal.
Mogoče jim bodo oprostili.
Nikoli jim nisem nič zamerila.
Nič jim ne bom mogla oprostiti.

Bila sem rojena zate.
Bila sem osvobodjena.
Sedaj sem prosta.
V sanjah se sanjam.
Danes me sanjaš ti.
Jutri ne vem, kako.

Bila sem rojena zate.
Bila sem ...

Simona

Čakam

Sedim, pišem in čakam.
Čakam rdečih cvetov,
belih ptic ...
z mehkim perjem.
Čakam ...
Nežnih melodij in kitar,
morskih valov in vihar.
Čakam ...
Nežnih ros in vonjav,
drobnih ptic pozdrav.
Čakam ...
Plašč,
ki ga bo prinesel čas,
da ne bo zeblo, da ne bo mraz.

Nataša

Ločitev

Pred osemnajstimi leti leti se je v krčih in bolečinah rodilo življenje. Združilo je dušo in telov eno. In malo manj kot osemnajst let sta duša in telo bila eno. Telo ni nikoli delalo tistega, česar si duša ni želela, in duša ni nikoli uničevala telesa.

Sožitje je bilo podobno rožnatemu travniku, na katerem je sijalo veliko, rumeno sonce in s svojo toploto vsako jutro vlivalo novih moči krhkim travniškim cvetkam.

Toda nakega dne so pokosili travnik. Cvetke so ločili od zemlje, jih zmetali na kup in jih pustili, da počasi gnijejo. Naslednjega dne je zopet posijalo sonce. Sijalo in grelo je bolj kot prejšnji dan, a gnijočim cvetkam na kupu ni moglo dati moči, ker brez zemlje niso mogle živeti.

Minilo bo nekaj časa, preden bo zrastle nova trava in preden bodo pognale nove cvetke. Mogoče bodo celo lepše od prejšnjih, kdo ve ... Zopet jih bodo pokosili in jih pustili gniti na kupu, odtrgane od zemlje ... In zopet ... začarani krog.

Tako sta duša in telo še pred nekaj dnevi bila eno. Toda črna roka usode ju je ločila. Telo se ni moglo upreti strastni želji in se je vdalo, čeprav se je duša upirala. Predalo se je do konca in tako mehko in vdano, ni imelo moči, da bi branilo dušo, ki jo je zdaj iztrgala črna roka usode. Ni je marala vzeti. Vrgla jo je stran. Njena zmaga je bila že v tem, da ji je uspelo ločiti bistvo. Telo, ta neumni kup kosti in mišic, je zadovoljno. Toda razum, ki je še ostal in stanuje na njegovem podstrešju, ga sovraži. Sovraži ga zaradi žalosti, ki jo je storilo duši, ko jo dovolilo, da mu jo vzamejo. Zato je razum hotel uničiti telo. Toda premislil si je: »Če požgem travnik in prerujem zemljo, bom s tem uničil koreninice iz katerih bi lahko pognale nove cvetke.« Pustil je telo. Vrnil se je v svojo podstrešno sobo, zaprl in zaklenil vrata za seboj in zdaj čaka. Čaka rojstvo nove duše.

Adriana Perič

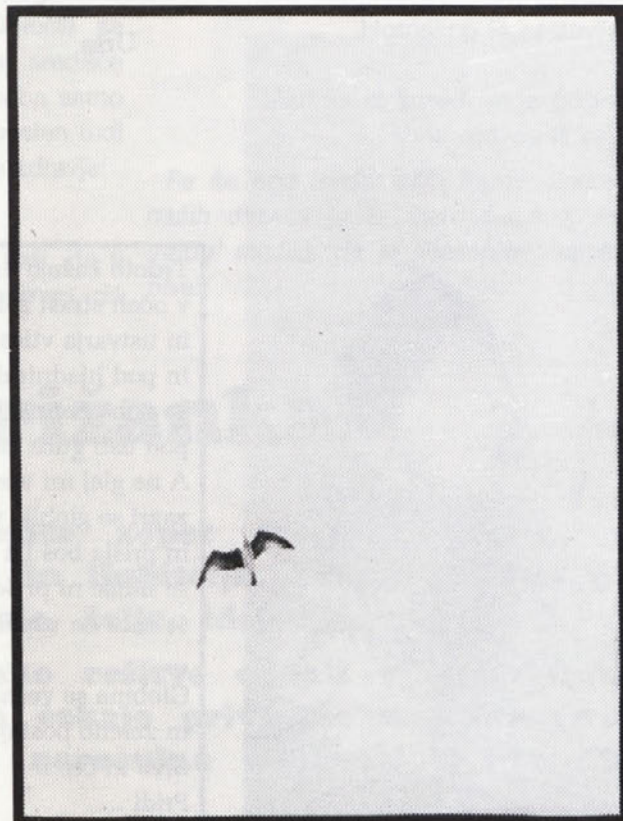
Iskrice

Prostori
Prostori pod soncem
Prostori svetlobe in mehkode
iskric življenja.

Prostori
Prostori na zemlji
Prostori težnosti in bežnosti
iskric življenja.

Prostori
Prostori v srcu
Prostori solza in smeha
iskric življenja.

Saša Petric

Daleč

Zašla sem med močvirnata polja,
da bi me pot pripeljala do ljudi ...
Čakala sem v temi,
da posije čisti žarek sonca na moje lice,
v moje srce,
ampak predolgo čakati ...
Nisem izgubila upanja.
Hotela sem čez močvirnata polja do ljudi,
a pot se mi je ugrezala,
mrz me je rezal do kosti.
Nisem izgubila poguma.
Šla sem počasi, a vztrajno,
šla sem po blatu
in mrzli veter mi je butal v obraz.

Potem sem naenkrat prišla čez ta polja,
a nisem našla ljudi ...
Klicala sem,
najprej glasno,
potem vedno tišje,
zeblo me je, glas je postajal šibkejši ...
Da komaj je segal do neba,
komaj do zvezd,
a ne do ljudi!

Kajti ljudje so bolj daleč od zvezd in od neba,
ljudje so tako daleč,
da se jih ne da doseči!!!

Urša

Trdoto kažejo ustnice,
v očeh straši zelen hlad
in ustvarja vtise smrtnosti.
In pod hladnimi očmi
so gube nemirnih noči,
pod ustni guba žalosti.
A ne glej mi v zenice črne,
zazri se globlje v zeleno
in prišla boš tja ...
še nihče ni prišel ...
še sam ne uspem priti v globino
...
Globina se večja in vse je dlje
in zeleno postaja sivo.
Sivo in črno.
Pridi ...

Borut Omerzel

Sonce

**Ukradel si moje srce,
ukradel mojo dušo,
počasi je sonce tonilo,
izginjalo v morje ...**

**Košček za koščkom
si trgal, strgal,
morje postalo je živo
rdeče barve ...**

**Krvavim
v duši in srcu,
razlila se mavrična barva
je povsod ...**

**Le kdo me lahko ozdravi,
kdo me ljubi lahko tako,
še trenutek in krvava barva
se je razlila po rumenem soncu ...**

**Pospravila je čopiče,
legla na posteljo, zaprla oči,
počasi je sonce tonilo,
izginjalo v morje ...**

Urša

Horoskop

Deklice

Januar, februar

Zanašaj se na to, da kamor prideš, narediš najboljši vtis. To ti je prineslo prednosti na različnih področjih, vendar bodi previdna. Dobra novica je, da boš rešila svoj osebni problem. Nova ljubezen!

Marec, april

Nikar ne dajaj priložnosti obrekljivim jezikom s tem, da tako očitno kažeš svoja čustva do nekoga iz tvoje okolice. Prijatelj ti bo priskočil na pomoč, ki ti bo še kako potrebna. Ne pozabi mu izkazati svoje hvaležnosti.

Maj, junij

Nikar tako sebično ne obsojaj vedenje svojega partnerja. Delaš mu krivico, za to pa je vzrok v tvoji trenutni preobčutljivosti. Prični misliti na počitnice. Saj do sedaj nisi bila še nikjer in to se ti zelo pozna na živcih.

Julij, avgust

Nikar ne razsipavaj z denarjem, bližajo se težki časi. Prav v zvezi s tem bi bilo dobro, če bi spremenila načrte za prihodnost. Nekdo, ki si ga pred kratkim spoznala, bo postal nadvse pomemben v tvojem življenju.

September, oktober

S partnerjem se bosta malo sporekla, ker bosta imela o neki precej pomembni stvari različno mnenje. Če boš popustila, se mu boš priljubila bolj, kot si lahko predstavljaš. Preveč se naprezaš, pomisli malo na zdravje.

November, december

Uspeh v šoli te bo spravil v dobro voljo. Tudi drugi bodo opazili tvojo sposobnost. Amor te bo postavil pred težavno odločitev. Izberi tako, da ne bo kdo prehudo prizadet in da boš ugodila svojemu srcu.

Fantje

Januar, februar

Imaš prijatelje, ki so ti vedno z veseljem pripravljeni pomagati. Okrepila se ti bo samozavest, ker boš izpeljal nekaj, kar je izgledalo čisto nemogoče. Prihajajo naporni, po svoje pa tudi očarljivi dnevi.

Marec, april

Prišel je čas, ko ne boš mogel več posedati po dveh stolih. Odločiti se boš moral, ali boš še naprej središče vesele družbe ali najdražja oseba samo enemu. Do skrajnosti boš zaposlen tudi v prostem času. Pazi na svoje zdravje!

Maj, junij

V šoli se boš znašel v taki kaši, da ti bo kar sapo vzelo. Res je neumno, da

se vedno znova pušiš speljati za limanice. V ljubezni te vleče na dve strani. Toda prihaja čas, ko se boš moral odločiti samo za eno.

Julij, avgust

Nič drugega ne narobe s tabo kot to, da si do skrajnosti izčrpan in utrujen. Ker daš mnogo na svoj ugled in zunanji videz, boš imel velike finančne težave. To kar namerevaš storiti, ni tako enostavno.

September, oktober

Visok cilj si si zastavil. Pot do njega je utrudljiva, zato pa tudi zanimiva. Prizadelo te bo, ker so bo zaradi neumnega nespornazuma skrhalo dolgoletno prijateljstvo. Vendar za dežjem vedno posije sonce.

November, december

Popolnoma nepričakovano te bo vznemirilo pismo, saj boš spoznal, da v življenju ni nič podarjenega ali odpuščenega. Ne obotavljaj se in ji povej, kaj te muči. Preteklost bo spet vsa živa!

Horoskop je sestavila:

Marička iz susedovega grička,
k'ma rudeča lička!!!

*Pa še ena iz domačih logov: Znanje naših dijakov je že čisto na psu, saj mnogi mislijo, da je »šekspir«
znamka piva!!*

Nagradna križanka

Z novim šolskim letom bodo imele Stezice zopet svoj nabiralnik, v katerega boste lahko vsi privrženci kulture in ljubitelji pisanja (seveda pa tudi vsi ostali) oddajali svoje kritike, pohvale, želje, ideje, prispevke ...

Vsi, ki ste rešili križanko, nam boste lahko rešitve oddali v nabiralnik, mi pa bomo izžrebali tri nagrajence, ki jih čakajo privlačne nagrade (dve petici pri matematiki, brezplačna dosmrtna naročnina na Stezice, potrdilo o uspešno opravljeni maturi ...).

Stezice

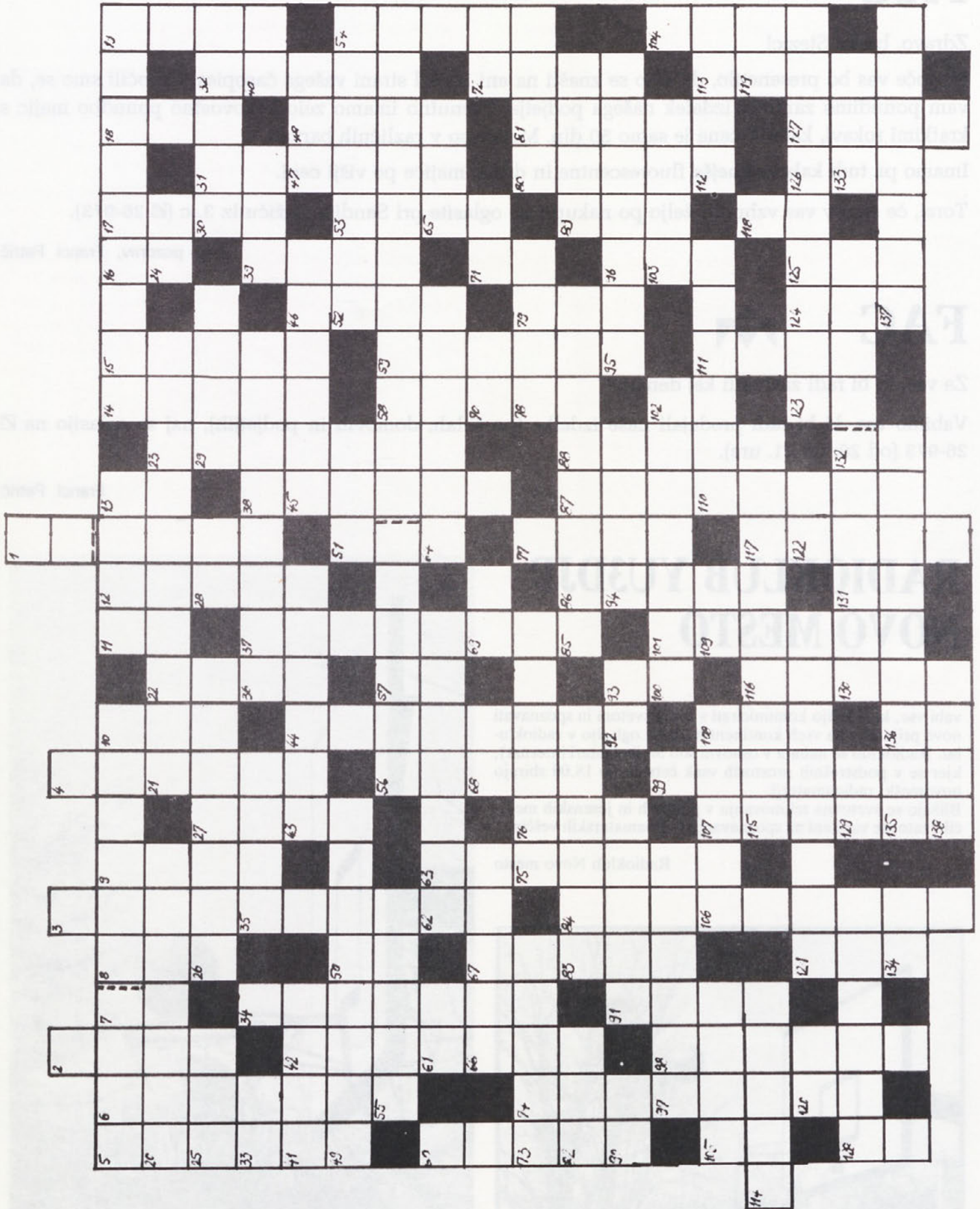
Vodoravno

5 – ameriški igralec orientalskega rodu (Doktor Živago); 11 – vzdevek srbskega otroškega pesnika Jovana Jovanovića; 14 – nauk o živalih; 20 – večstavčna skladba za zbor in orkester, pogosta v 16. in 17. sotletju; 21 – šibkejša oblika nacizma, ki se pojavlja predvsem v današnjem času; 24 – Janez Kolenc; 25 – naprava za merjenje časa; 26 – pojem, ki v budizmu pomeni prenehanje želje po obstajanju, v kahmandizmu pa stopitev duše v absolutnem; 28 – Lev Trocki; 29 – grška sveta gora, prepolna samostanov; 30 – italijanska firma računalnikov; 33 – litij; 35 – Organisation for European Economic Cooperation; 36 – pripadnik črnškega plemena v J. Afriki; 39 – dolga časovna obdobja, vek; 40 – Arzen; 41 – manj pogosto žensko ime; 43 – narava; 45 – eden glagolskih časov, največkrat dovršni pretekli čas; 47 – halucinogen, sintetično tvorjeno mamilo; 49 – zelo znan staro-indijski ep; 51 – mikro-valovna pečica; 52 – holinska organska spojina, je v vsaki živalski in rastlinski celici, posebno v rumenjaku, možganih in živcih; 55 – močan dež, ploha; 56 – sporazum med Jugoslovanskim odborom in srbsko vlado, ki sta ga na Krfu podpisala Trumbić in Pašić (20. 7. 1817); 61 – rubidij; 62 – izpit; 64 – enooki velikan v grški mitologiji; 65 – zelena, nižje razvita rastlina, raste po skalovju ipd.; 66 – grška štiri; 68 – radij; 69 – voznik; 70 – zamišljena premica, okrog katere se vrti neko telo; 71 – Olga Parun; 72 – pascal; 73 – dve oklepni vozili; 75 – tisti, ki tke; 78 – gora v Julijcih; 80 – ameriška folk pevka Joan; 82 – češka pritrtilnica; 83 – pripadniki deistične filozofije; 85 – nenadnost, silnost, nasprotje kroničnosti; 89 – merska enota za zračni pritisk (po Torricelliju); 90 – natrij; 91 – kraj na Dolenjskem (Dana); 92 – nobel; 94 – ribje jajčece; 95 – francoski dramatik romunskega rodu – Eugene; 97 – surovina za gumo; 100 – izvrsten kitarist; 103 – luka ob Kaspijskem jezeru; 105 – supernova; 106 – glavno mesto Senegala; 109 – nikelj; 110 – cifra, številka; 112 – tovarne živali v primorju; 114 – redkejšo moško ime, oblika imena Ignacij; 115 – lastnost obokane dvorane; 119 – Josip Mal; 120 – Dolenjski list; 121 – etin (drugo ime); 122 – raderfordij; 123 – najvišji vrh Andov (6958 m); 128 – novozelandski domačini, eno izmed polinezijskih ljudstev; 129 – Nizozemska; 130 – moderni slovenski pesnik, publicist, esejist; 133 – vrsta stročnice; 134 – Otmar Jemec; 135 – najvišja plast atmosfere; 137 – glavno mesto Korzike; 138 – mesto v notranji Dalmaciji, na robu Krimskega polja

Navpično

1 – latinsko »zadeva je končana«; 2 – jezero v Etiopiji; 3 – morski dinosaver v mezozoiku; 4 – vrsta negovalne kreme (iz črk CANAIB); 5 – del mikroskopa; 6 – moško ime; 7 – skrajni konec celine; 8 – spanje po hrvaško; 9 – levi pritok Rena v Švici; 10 – topel veter v alpskem svetu; 11 – cink; 12 – otoček – državica v Sredozemlju; 13 – njej; 14 – znamka traktorja; 15 – zavoji; 16 – Ljubljana; 17 – vrsta metulja; 18 – hrvaško naftno podjetje; 19 – najuspešnejši grški košarkarski klub; 22 – najbolj naseljen havajski otok, glavno mesto Honolulu; 23 – češki atlet, 4-krat olimpijski zmagovalc, dolgoprogaš, Emil; 27 – dovodnica; 31 – mlada krava; 32 – radioaktiven element; 34 – tempelj Baalu v dolini Bekaa; 37 – prostor, kjer se orisuje; 38 – iluminacija, inspiracija; 39 – lahko hlapljiva tekočina, topilo, narkotik; 42 – kraj pri Litiji; 44 – mineral, ki heksagonalno kristalizira, rumeno-zelene do črne barve, magnezijev alumosilikat; 46 – vodni pojav – nenaden padec reke; 48 – verz; 50 – Jon Ionesco; 51 – poljska cvetlica, cvet rdeče barve; 53 – prostor za kampiranje; 54 – snov, ki jo namažemo na drugo; 56 – enota za težo dragih kamnov; 57 – železo; 58 – v grški mitologiji ena od sojenic, predica človekove življenjske niti; 59 – severnoameriške in evropske plemenite sladkovodne ribe; 60 – ogljikovodik z osmimi ogljikovimi atomi, alkan; 63 – kraj, kjer so Rusi pobili skoraj ves poljski oficirski kader med drugo svetovno vojno; 67 – srbski igralec Ljuba; 71 – Olga Pisanski; 72 – del ptičjega »letalnega aparata«; 74 – orjaška nestrupena kača; 76 – prve tri črke imena slovenskega pisatelja Meška; 77 – zadnji del viadukta; 79 – najmanjše tromestno število; 80 – zaničljiv naziv za Bosanca; 81 – lat. lok; 84 – učenost, izobraženost; 86 – zdravilo za malarijo; 87 – prenos; 88 – slovenski dirigent Anton; 89 – redkejšo tuje žensko ime; 91 – bela garda; 93 – osmij; 96 – profesionalna ameriška košarkarska liga; 98 – mlada rock skupina v Novem mestu; 99 – nekdanje kraljestvo na ozemlju današnjega Iraka (stolp); 101 – tropski sadež; 102 – američij; 104 – glavno mesto Peruja; 105 – Nova Gorica; 107 – košarkar Smelta Olimpije, Slavko; 108 – prva polovica imena Roland; 111 – lat. glejte; 113 – ljubljani, oboževani; 116 – alkanon; 117 – v grški mitologiji pevec, ki je tako lepo igral in pel, da so celo price umolknile, da bi ga poslušale; 118 – aktinij; 121 – brat Dražena Petrovića; 123 – Anton Vodnik; 124 – osebni zaimsek; 125 – velik ptič, ki ne more leteti; 126 – prve tri črke abecede; 127 – makedonski revolucionar Delčev; 128 – Milano; 131 – indijanski medmet začudenja; 132 – radij; 136 – nikelj

TOMAŽ KONCILJA

FAC

Zdravo, bralci Stezic!

Mogoče vas bo presenetilo, da smo se znašli na eni izmed strani vašega časopisa. Odločili smo se, da vam ponudimo zanimiv izdelek našega podjetja. Trenutno imamo zelo kakovostno ponudbo majic s kratkimi rokavi, katerih cena je samo 50 din. Majice so v različnih barvah.

Imamo pa tudi kakovostnejše fluorescentne in druge majice po višji ceni.

Torej, če smo v vas vzbudili željo po nakupu, se oglasite pri Sandiju Božiču iz 3. c (☒ 26-973).

Lep pozdrav, Franci Petrič

FAC

Za vse, ki bi radi zaslužili kaj denarja!

Vabimo vse, ki bi radi prodajali naše izdelke (po šolah, domovih in podjetjih), naj se oglasijo na ☒ 26-973 (od 20. do 21. ure).

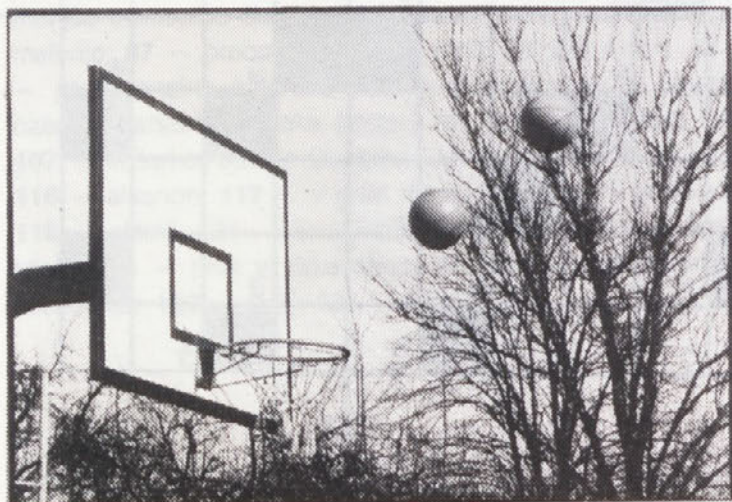
Franci Petrič

RADIOKLUB YU3DJR NOVO MESTO

vabi vse, ki si želijo komunicirati s celim svetom in spoznavati nove prijatelje na vseh kontinentih, da se oglasijo v radioklubu. Radioklub se nahaja v osnovni šoli Šmihel (stari internat), kjer se v podstrešnih prostorih vsak četrtek ob 18.00 zbirajo novomeški radioamaterji.

Bližajo se svetovna tekmovanja v poletnih in jesenskih mesecih, zato ste vabljeni na spoznavanje radioamaterskih veščin.

Radioklub Novo mesto

V SLOVO 4. LETNIKOM

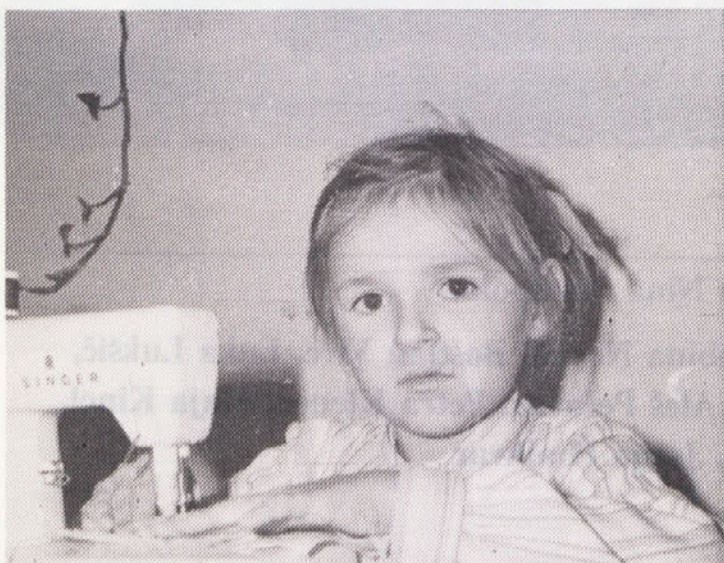
Ko bom velik bom...

... ŠOFER

... MANEKENKA

... ŠIVILJA

... NA ŽALOST PA TUDI TO!

FOTO Š.

Zahvaljujemo se Krki, tovarni zdravil, ki nam je omogočila izdaj
tovarišici Katji Štimac za njeno razumevanje pri delu z mladimi.

Hvala!

Študijski oddelek

STEZICE

II 16756/1989/1990

377(497.12)(05)

199706705,3

KNJIZNICA M. JURGA . NOVO MESTO

COBIS

Spomin na VETER V MREŽI

Glavni in odgovorni urednici: Vanja Šepec in Nina Štampohar

Uredniški odbor:

Joži Unetič, Sabina Novak, Boštjan Virc, Luka Lukšič,
Jože Oberstar, Aleš Pečavar, Petra Klepec, Maja Kincl,
Maja Šepetavc, Janja Ponikvar

Mentor:

Janez Kolenc

Fotografije:

Gregor Bernard

Grafična oprema:

Matjaž Potrč

Tisk:

Tiskarna Novo mesto

Pokrovitelj:

Krka, tovarna zdravil, p. o., Novo mesto

Naklada:

150 izvodov